

מאורות אל העבר

כה כסלו תרמג | 06/12/1882

זכרון יעקב בשנותיה הראשונות. ויקפדיה נחלת הכלל

גם אם נכרסם אבנים (זכרון יעקב)

שליחיו של הברון הירש היו המומים למראה סימני העוני והרעב, שניכרו בכל פינה. הם עמדו בפתח הבקתה המטה ליפול של משפחת אהרונוסון. מסביב נשמעו קולות הבכי מהבקתות העלובות שנתרו מהמושבה זמרון, שהוקמה על הכרמל, כמה חודשים קודם לכן בכה' כסלו תרמ"ג (6.12.1882). "באנו להציע לכם כרטיסי נסיעה לאמריקה", הציעו השליחים, כפי שהציעו לכל מתיישבי זמרון. מלכה, אם המשפחה, נזכרה בתקוות הגדולות שהיו להם ברומניה, במסע המפרך לארץ ישראל, בהאחזות בהר הטרשים ובכשלונות הכלכליים. היא נזכרה בהתעמרות השלטונות התורכים והשכנים הערבים, במחלות ובעוני. היא הישירה מבט אל השליחים ואמרה בקול שקט ובטוח: "אנחנו נשארים, גם אם נכרסם אבנים, ממקומנו לא נזוז". כמה חודשים לאחר מכן פרש הברון רוטשילד את חסותו על המושבה וקרא לה על שם אביו - "זכרון יעקב". עוד מכשולים רבים וקשים, היו צריכים אנשי זכרון לעבור, עד שהגיעו את המנוחה ואל הנחלה. רבים לא עמדו באתגר ונשרו. הנותרים הפכו את זכרון יעקב לאחד הישובים היוקרתיים, היפים והפורחים בישראל.